

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΣΣΑ ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ...

Δεν το πιστεύετε αλλά κατάφερα να ταξιδέψω πίσω στο χρόνο και βρέθηκα στο Παρίσι την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης (1789). Όσα έζησα ήταν συναρπαστικά! Σας εμπιστεύομαι μια σελίδα από το ημερολόγιο που κράτησα. Πού ξέρετε, μπορεί να βρεθείτε κι εσείς μια μέρα εκεί και – αν κρατήσετε ημερολόγιο – να το διαβάσω κι εγώ!

Αγαπητό ημερολόγιο,

Έχουν περάσει ακριβώς 10 χρόνια από το ξέσπασμα της Γαλλικής Επανάστασης, ένα γεγονός που θα μείνει χαραγμένο στο μυαλό μου για πάντα. Δεν μπορώ να κρύψω, βέβαια, τον τρόμο και το άγχος μου όταν βρισκόμουν εκεί, αλλά ήταν μία εμπειρία που δεν πρόκειται να την αφήσω να ξεχαστεί από τον νου μου. Γι' αυτό σήμερα θέλω να καταγράψω σε αυτές τις σελίδες το ταξίδι μου, ώστε να μπορέσουν να το διαβάσουν οι επόμενες γενιές.

Στις 12 Ιουλίου 1789, όταν έφτασα στη Γαλλία για να εξερευνησω την πρωτεύουσα, το Παρίσι, όλα ήταν σκοτεινά, μαύρα και γκριζα. Ο κόσμος ζούσε στο δρόμο, κοιμόταν στα κρύα πεζοδρόμια και έτρωγε από τα σκουπίδια. Άκουσα τη καρδιά μου να σπάει σε χίλια κομμάτια. Δεν το πίστευα αυτό που έβλεπα, θεωρούσα πως θα είχα διάθεση να ανακαλύψω αυτή τη πόλη που όλοι μιλούσαν τόσο όμορφα γι' αυτήν. Το μόνο που κατάφερα να κάνω ήταν να επισκεφθώ το παλάτι του Λούβρου το οποίο είχα ακούσει ότι ήταν σήμα κατατεθέν του Παρισιού. Έτσι είχα τρομερή λαχτάρα να το δω μέχρι που έφτασα στη Γαλλία και αντίκρισα αυτό το απάνθρωπο θέαμα.

Ήταν δύσκολη η είσοδος στο παλάτι λόγω των προβλημάτων που υπήρχαν και λόγω του δισταγμού μου, αλλά τελικά τα κατάφερα. Οι

διάδρομοι ήταν τεράστιοι, γεμάτοι με πίνακες από όλους τους βασιλιάδες που πέρασαν από τη Γαλλία. Στην κεντρική αίθουσα βρισκόταν ο βασιλιάς Λουδοβίκος και βασίλισσα Αντουανέτα που απολάμβαναν ένα τεράστιο γεύμα. Αισθάνθηκα απείθεια. Πως τολμούσαν να τρώνε αμέριμνοι, χωρίς να συμεριζονται το πόνο του λαού τους; Άυστηχώς, δεν μου επιτράπηκε να τους μιλήσω, αν και πολύ θα το ήθελα. Μετά από αυτή την εικόνα έφυγα τρέχοντας.

Ύστερα από την επίσκεψή μου στο παλάτι ένιωθα τέτοιο μίσος για τους κυβερνήτες αυτής της χώρας που δεν είχα όρεξη για τίποτα. Στον δρόμο μου για το μικρό μου υπόγειο, όμως, είδα κάτι που με συγκίνησε πολύ. Ένα μικρό παγούρι που μάλλον είχε πέσει από κάποιο μικρό παιδί. Μέσα είχε ένα γράμμα στα γαλλικά με παιδικούς χαρακτήρες. Το άνοιξα και με τις λίγες γνώσεις μου στα γαλλικά, κατάλαβα πως ήταν ένα γράμμα από το παιδί προς τη γιαγιά του και το παππού του. Μαζί με το γράμμα είχε και λίγα φράγκα και συμπεράνα πως τους τα έστειλε για να ζήσουν. Ήρθαν δάκρυα στα μάτια μου, γιατί κατάλαβα κάτω από πόσο άσχημες συνθήκες βρισκόντουσαν οι οικογένειες. Φύλαξα το παγούρι με το γράμμα και έδωσα τα χρήματα σε μία ηλικιωμένη κυρία δίπλα μου αφού δεν κατάφεραν να φτάσουν στα χέρια της οικογένειας του παιδιού.

Για δύο μέρες καθόμουν μόνη μου και κοιτούσα το γράμμα μέχρι που ξέσπασε η επανάσταση. Στις 14 Ιουλίου τα ξημερώματα άκουσα απ' έξω μια ομάδα ανθρώπων να φωνάζουν και να τρέχουν. Κοίταξα από το παράθυρο μου και τρόμαξα με το θέαμα. Ανήμποροι, αδύνατοι και καταπονημένοι Γάλλοι φώναζαν συνθήματα έξω από το Λούβρο και κατευθύνονταν προς τη Βαστίλη. Ένημερώθηκα από μία πεταμένη εφημερίδα πως την είχαν καταλάβει.

Πέρασαν πολλές μέρες μέχρι να ξαναβγώ έξω, γιατί φοβόμουν με όλα αυτά συνέβαιναν γύρω μου. Η τροφή μου, από την πατρίδα μου, ευτυχώς ήταν αρκετή, αλλά άρχιζε να εξαντλείται αφού έδωσα αρκετή σε μία φτωχή οικογένεια που στεκόταν μπροστά στη πόρτα μου. Έπειτα από

1-2 μήνες μάζεψα τα λιγοστά πράγματά μου και κρυφά με διάφορους, βασιανιστικούς τρόπους, κατόρθωσα να επιστρέψω στη πατρίδα μου. Όμως, πέρα από όλες τις ταλαιπωρίες μου, γύρισα γεμάτη συγκινήσεις και εμπειρίες για να αφηγούμαι στο μέλλον.

Ελεάνθη Πλαβούκου Γ2